בשביל של כרמים דאם איתא דמעלמא אתי

כיון דמידדי לא מצי אתי דכל דמידדי והדר

חזי ליה לקיניה מידדי ואי לא לא מידדי אמר

אביי אף אנן נמי תנינא אדם שנמצא

בפרוזדור ספיקו ממא שחזקתו מן המקור

ואע"ג דאיכא עלייה דמקרבא א"ל רבא רוב

ומצוי קא אמרת רוב ומצוי ליכא למאן דאמר

דתני ר' חייא סברם הנמצא בפרוזרור חייבין

עליו על ביאת מקדש ושורפין עליו את

התרומה (6) ואמר רבא ש"מ מדרבי חייא

תלת שמע מינה רוב וקרוב הלך אחר הרוב

ושמע מינה רובא דאורייתא וש"מ איתא

לדר' זירא ∘דאמר רבי זירא אע"פ שדלתות

מדינה נעולות דהא אשה דכי דלתות מדינה

נעולות דמיא ואפי' הכי קא אזלינן בתר רובא

והא רבא הוא דקאמר רוב ומצוי ליכא למ"ד

הדר ביה רבא מההיא איתמר חבית שצפה

בנהר אמר רב ינמצאת כנגד עיר שרובה

ישראל מותר כנגד עיר שרובה נכרים אסירא

ושמואל אמר אפי' נמצאת כנגד טיר שרובה

ישראל אסירא אימור 🌣 מהאי דקרא אתאי

לימא בדרבי חנינא קא מיפלגי דמר אית ליה

דרבי חנינא ומר לית ליה דרבי חנינא לא

דכולי עלמא אית להו דר' חנינא והכא בהא

קמיפלגי דמ"ם אם איתא © דמהאי דקרא

אתאי יעקולי ופשורי הוה מטבעי לה ומר

סבר חריפא דנהרא נקט ואתאי הההוא חצבא

דחמרא דאישתכח בפרדיםא דערלה שריא

רבינא לימא משום דסבר לה יי דרבי

חנינא ישאני התם דאי מיגניב מינה

אצנועי בגויה לא מצנעי והני מילי חמרא

אבל עינבי מצגעי יהנהו זיקי דחמרא דאשתכחן בי קופאי שרנהו רבא לימא לא

סבר לה לדרבי חנינא ישאני התם דרובא

דשפוכאי

ג) כחובות נוו . ד) נ"ל מדדה

ט כמוכת פו., ד) כיינמדט. יעב"ך, ד) רש"ל, ו) נ״א ה״ג, 1) [ערך קף ט״ו ע״ש שכתב בריש גמ׳ דפ׳ אין עומדין (דף

דבל דמידדי אי הדר חזי לקיניה מידדי. לא היה נריך למאי עא א ב מיי׳ פ״ה מהל׳ דקאמר אי הדר חזי לקיניה מידדי כיון דשובכין דעלמא ממג לאוין קיא ועשין רמג: עב ג ד מיי פי"ב מהלי מאכלות אסורות הלי כח יותר מחמשים מן הכרמים יין ליכא למיחש לרובא דעלמא דכל המדדה אינו מדדה יותר מחמשים אבל הנך שני שובכין שהכרמים סמג לאוין קמח טוש"ע י"ד

בתוך חמשים אמה שלהם אתי שפיר סנג נאוץ קנמו טום עי ד סיי קכט סעיף ח: עג ה ו מיי שם פ"י הלי יג סמג לאון קמד טוש"ע י"ד סי רלד סעיף יא וסי קכט סעיף יח: עד ז ח מייי שם פי"ב הלי כט סמג לאוין קמח טוש"ע י"ד סי" קכט סעיף יט:

רבינו גרשום (המשך) הוא דדם מקור רוב ומצוי ודאי מן המקור בא וטמא: ש״מ מדקתני ושורפין עליו את התרומה מכלל דרובא את התרומה מכלל דרובא דאורייתא דרוב דמים מן המקור וש"מ מדקאזיל בתר רוב אע"ג דאתרע רוב במקצת דהא יש דם עלייה . דטהור הוא דמקרבא ואפ״ה ו טווו הוא מקובא ואפיה אזיל בתר רוב ש"מ דאיתא לדר' זירא דאמר בפ"ק יוסי מעשה בתינוקת שירדה מן המעיין ונאנסה ואמר . ״ע אם רוב העיר משיאין נהונה ורוב סיעה של ר"ע אם רוב העיר משיאין לכהונה ורוב סיעה של כשרין עוברין לשם הרי זו תינשא לכהונה. ור' זירא אמר אע"ג שדלתות מדינה נעולות דאיתרע לה רובא דליכא אלא חד רורא דלא הואיל דרוב העיר משיאין . לכהונה דהא אשה כיון . דלית בה אלא חד רוב דרוב דמים מן המקור הן כדלתות מדינה נעולות דמיין ואפ״ה אזלינן בתר רובא: והא רבא הוא דאמר ברוב ומצוי. כגוז דם דמקור ליכא מאז דמליג ודאי אזליוז רחר רור לא אזלינן בתר רוב והיכי אמר הכא ש"מ מדר' חייא דאזלינז בתר רוב דמשמע חא אזלי רחר רור דאזלינן בתר כל רוב: חבית של יין שצפה בנהר. ואין ידוע אם יין נכרים הוא אם יין ישראל: אימור מההיא . יקירא באה כלומר מאותו עבר הקרייה של מעלה ממנה באה דרובא עיירות דנכרים נינהו. דשמואל אית ליה דר' חנינא ורב לית ליה דר' חנינא: עקולי. ולעקול סביב ובאותן מים שהתהום תחתיהו והולכיו ומעגלין עד שמטביעין מה שצף על גבן. וכן הני פשורי לאותו מקום שהמים רפין ועומדין שאם היתה חבית זו צפה לשם הואיל שהמים רפין ואינן חריפין היתה נטבעת שם ומש״ה ליכא למיחש דמההיא ליכא למיחש דמההיא דקירא אתאי: ושמואל אמר . ודאי אסור דאיכא למיחש וראי אסור דאיכא למיחש דמההיא דקירא אתאי והאי דלא טבעי עקולי ופשורי דחריפות' דנהרא שכבר לקחה החבית המרוץ קודם שהגיעה לעקולי ופשורי ונקט ואתאי בשבולת המים האכן אטיוא. יינא. דמש״ה שריא דקסבר כר׳ חנינא דאמר רוב וקרוב הולכין אחר הרוב והכא האי פרדס דערלה מיעוט הוא פורט דעולו מיעוט הוא לגבי שאר פרדסים דלא הוי ערלה וקרוב דבגויה אשתכח: שאני התם. דמש״ה שריא דליכא

למימר דמיניה הוא ההיא חצבא דאי מיגנב מיניה

דקרוב לזה שלו אפילו נמלא חוץ לחמשים אמה דלא נפק מתורת מדדה דע"י כרמים מידדי יותר מחמשים אלא איירי דאפילו אם יהו שובכין דעלמא בין הכרמים ועוד מדנקט שביל משמע שאלו ב׳ השובכיו בחוד השביל א והניפול כמו כן נמלא בתוך השביל דליכה למיחש שהן משובכין דעלמא אפי׳ אינם רחוקים כלל כיון דלא מלי חזי לקיניה אבל מאלו השובכין הוא דאין דבר מפסיק בינו לבין השובך: אכזר אביי אף אנז נמי תנינא דם הנמצא בפרוזדור ממא בר'. בנמלא בגג פרחדור מן הלול ולפנים איירי כדמוכח בפרק כל היד (נדה דף יו: ושם ד״ה מן) וסוגיא דהתם מפרש במקומה: ואף על גב דאיבא עלייה דמקרבא. וקרוב דמוכח הוא דקרוב לעלייה הואב ומן החדר אינו יכול לבא אא"כ שחתה ביותר כמו (ל) שפירש במסכת נדה (שם): דתבי רבי חייא. אי גרסינן תני

אתי שפיר אבל אי גרסינן דתני תימה היכי מייתי מהכא דרוב ומצוי הוא דלמא לאו משום דרוב ומלוי קאמר רבי חייא דשורפין עליו את התרומה אלא משום דרוב וקרוב הלך אחר הרוב כרבי חנינא (מ) ונ"ל דאפילו גרסי׳ דתני לא מדברי רבא הוא אלא גמרא הוא דמייתי לה דשפיר הוה מוכח אביי ממתני' דנדה דרוב וקרוב הלך אחר הרוב דאף על גבן דקתני ספיקו טמא על כרחך לאו ספיקא הוא מדתני רבי חייא דחייבין עליו על ביחת מקדש ושורפין עליו תרומה. (הג"ה) ומהר"ם אומר דרבא מייתי לה דרוב ומלוי הוא דאי אינו מצוי א"כ מאי קמ"ל רבי חנינא כיון דשמעינן לה מדתני רבי חייא אבל ממתני׳ דנדה לא היה יכול להוכיח

דאפילו אם אינו רוב ומלוי הולרך רבי חנינא לאשמועינן דלא נימא ספיקו טמא הוה ספק ממש ולמאי דהדר ביה רבא וקאמר דלא הוי רוב ומלוי אילטריך רבי חנינא לאשמועינן דאי מדתני רבי חייא ה״א דרוב ומלוי הוא קמ"ל ר' חנינא דלאו רוב ומלוי הוא (ע"כ הג"ה): ושמע מינה איתא לדר' זירא. נראה לרינב"א דאע"ג דטעמא דבעינן תרי רובי הוי משום דגזרינן רוב סיעה אטו

רוב העיר מ"מ אילטריך ליה למימר גבי חנות דלא בעינן תרי רובי דאע"ג דליכא למימר הכי מ"מ איכא למיגזר שמא יקח מן הקבוע אי לאו דאיכא רובא דעלמא וגבי אשה נמי אי גזרינן בעלמא הוה לן להחמיר שלא לשרוף מן הלול ולפנים אטו מן הלול ולחוך (a) ונראה לו דהלכה כרבי חנינא: (1) הג"ה וש"מ רובא דאורייתא. חשיב ליה רובא דליתיה קמן דברובא דאיתיה קמן לא לריך למידק ש"מ דקרא כתיב אחרי רבים להטות כדפריך פרק קמא דחולין (דף יא. ושם) גבי הא דבעי מנ"ל הא דאמרינן זיל בתר רובא ופריך מנ"ל דכתיב אחרי רבים להטות: איבור (ם) מהאי דקרא אתאי. ולאו דוקא נמנאת כנגד עיר שרובה ישראל אסר שמואל אלא אפיי עיר שכולה ישראל איכא למיחש להכי: לימא משום דסבר לה בר' חנינא. וליכא למימר דשריא משום דספק ערלה בחוצה לארץ מותרת דהא אי לית ליה כרבי חנינא אלא רוב וקרוב אזלינן בתר קרוב א"כ הויא ודאי ערלה: **ואצווטי** בגויה. ואם תאתר מכ"מ יהא אסור דרובא דעלתא נכרים נינהו והוי יון נסך וי"ל דרוב גנדי ישראל כדאמר בפרק בתרא דע"ז (דף ע.): בי קופאי. פיי בערוך" מקום כדאמרי (פוטה דף מו:) רב מרדכי אלויה לרב

דגנובי מיניה: אבל ענבי מצנעי. ואסורין: זיקי. נודות יין: בי קופאי. בין הגפנים: שרינהו רבא. משום דהנהו גפנים דישראל נינהו: לימא. מש״ה שרינהו דלית ליה לד׳ חנינא דאע״ג דרוב שאר גפנים דנכרים נינהו אויל בתר קרוב הואיל דמשתכתן ביני גופני דישראל דהוה קרוב להנהו זיקי וקסבר רוב וקרוב הלך אחר קרוב: שאני התם. לעולם רבא סבר לה כר׳ חנינא רודאי גופני דישראל דהוה קרוב להנהו זיקי וקסבר רוב וקרוב הלך אחר קרוב: שאני התם. לעולם רבא סבר לה כר׳ חנינא רודגי אזלינן בתר רוב והתם נמי איכא רוב ישראל ומש״ה שרינהו דרובא דשפוכאי כלומר רובן של אותה העיר שדורכין ושופכין יין ישראל נינהו ועל ידן הולך הכל ואישתכח נמי בי גופני ישראל ודאי ישראל אצנעינהו ומותרין: בשביל של כרמים. דע"י כרמים די נדדה חוץ לחמשים (הי ומיהו בתר רובא דעלמא ליכא למיזל דכל המדדה וחזי לקיניה כשמחזיר ראשו מדדה אי לא לא מדדה והאי אי מעלמא אחא לא מצי חזי לקיניה דכרמים מפסיקין לפניו: אף אנן נמי חנינא. כר' חנינא [לעיל כג:] דרוב

וקרוב הלך אחר הרוב: נמלא בפרוודור. נמלא דם לאשה בין כותלי רחם מבחוץ הקרוי בית החיצון: ספיקו טמא. ספק זה (ו) טומאה ודאית מדקתני שחוקתו מן המקור ומה ספיקה יש כחן. רישה דמתניתין במסכת נדה ויו:ן משל משלו באשה החדר והפרוזדור והעלייה דם החדר טמא והוא המקור ומפרש בגמרא [שם] החדר מבפנים בעובי גופה ללד אחוריה והפרוזדור מבחוץ ללד פניה והעלייה בנויה על גבי שניהם ודם העלייה טהור ולול פתוח מעלייה לפרוזדור. וקתני נמלא בפרוזדור חזקתו מן המקור זב ויצא אל החוץ הואיל ורוב דמים מלויים בו ולא אמר מן העלייה נטף דרך הלול ואע"ג דעלייה חרוב לפרוזדור שעל גבו: רוב ומצוי. יועוד משל עלייה ועוד (נ) דמיו רבים יותר שהן תדירין לזוב משם ודמי העלייה אין חדירין לנאת בהא ליכא מאן דפליג על רבי חנינה: חייבין עליו על ביחת מקדש. דלא מספקינן לה כמביא חולין לעזרה דודאי דם נדה הוא: ושורפין עליו מרומה. ולא אמרי׳ ספק הוא ותולין לא אוכלין ולא שורפין: שמע מינה. מדאחזיק ליה בדם נדה ודאי תלת: איתא לדר' זירא. דאמר גבי תשע חנויות בשילהי פ״ק דכתובות [טו.] ובנמצא הלך אחר הרוב ומותר דאע"פ שדלתות מדינה נעולות דליתא אלא חד רובא להכשירה רוב העיר שתשע חנויות שבה מוכרות בשר שחוטה והאחת מוכרת נבילה דאיכא מילתא דבעינן ביה (ח) תרתי רובי כדאמרי׳ התם כגון דלתות מדינות פתוחות ורוב טבחים סביבות המדינה ישראל דאיכא למיזל בתר תרי רובי להכשירה רוב העיר ורוב הבאין מחולה לה: דהא אשה כדלתות המדינה נעולות^(ט). כלומר דליכא למימר

בה תרתי רובי אלא חד רובא שרוב דמים מן המקור וקא אזלי בה בתר רובא להביא קרבן לעזרה ולשרוף תרומה דמידי דאסור לעשותו מספק הוא: והא רבא הוא דאמר. לעיל רוב ומלוי ליכא למאן דאמר ולא תסייעין לר׳ חנינא מהא והכא מסייע ליה מינה דקאמר ש"מ תלת: חבית. של יין: יי מההיא דקרא. שם מחוז הוא על נהר פרת כדאמר בקדושין (דף עב.) לענין יוחסין ובגיטין [ע"ש] ואין ישראל מצויין שם והוא למעלה מפרת ויכולה חבית לבוא משם אללנו: רב לים ליה דרבי הנינא. ואזיל בתר קורבא. ושמואל אזל בתר רובא דאית ליה לדרבי חנינא: עקולי ופשורי הוו טבעי ליה. הרבה מקומות יש משם ועד כאן שהמים מתעקלין ומתגלגלין כגלגל במקום אחד מחמת כיפי סלעים ארוכים הבאים אל תוך הנהר והמים מכסין עליהם והספינות מתגלגלות שם וטובעות: ופשורי. הפשרות שלגים הנקוים אלל הנהר וקוו וקיימי ואם תבא החבית שם תעמוד שחין הנהר מוליכה: חריפוסא דנהרא נקט ואסאי. שמא מתחלה נפלה באמצעית הנהר במקום חוזקו ומרוצת המים הביאתה ולא הניחתה לנטות ימין ושמאל: בפרדיסא דערלה. בכרם של ערלה: שרי רבינא. ולא חש שמא מכרם זה גנב היין זה: (כ) אי גניב מיניה אלנועי בגויה לא מלנעי. אין דרך גנבים להלניע היין במקום שגנבוהו משם משום דמתיירא שמא ימלאהו דורך הענבים: זיקי. נודות: בי קופאי. טמונים בין גפנים שבכרם והיא של ישראל: לימא לא סבר לה לדרבי חנינת. לילך אחר הרוב אלא אחר הקרוב וכאן ישראל מלויים יותר מנכרים ולא אזלינן בתר רובא דעלמא: דשפוכאי

שימי בר אשי לבי קופאי ובכהאי גוונא היה דהוה קורבא דמוכח: לימא רבא דית דיה דר' חגינא. פי' והא רבא אים ליה לעיל דר' חנינאי:

לא.)רב מרדכי וכו׳ן, הגהות הב"ח (א) גם' אמר רכא ש"מ כל"ל ואות ו' נמחק: (ב) שם אימור מאיהי דקירא לימור מאיהי דקירא למלו: (ג) שם אם אם לימל אתלי: (ג) שם אם לא לימל דמאיהי דקירא לתלי: (ד) שם דקבר לה להא דרי חנינא: (ה) רש"י ד"ה בשביל יכו׳ חוד לחחשים אמה וחיהו וכוי מון נמנשים אבוה זמיה: וכו' ואי לא לא וכו' בפגיו הס"ד: (ו) ד"ה ספיקו טמא הק"ד: (ו) ד"ה ספיקו טמא ספק זה טמא טומאה: (ו) ד"ה רוב ומלוי מקור דמיו: (**ח**) ד"ה איתא וכו׳ למיו. (מ) דיה מיתם וכר לבעינן ביה תרי רובי כדאמר התס כגון שהיו ללתות מדינה פתוחות: (ע) ד"ה להל וכו' נעולות דמיא כלומר: (י) ד"ה דמיא כנומכ: (י) ד"ה מאיהי דקירא שם ממח: (כ) ד"ה דאי מגניב מיניה וכו' ימללוהו דורכי העננים: (ל) תום' ד"ה ולע"ג וכו' כמו שפירשנו: (מ) ד"ה דמני כו! שפיו שנו.
(מ) ד"ה דמני כו' כר' מונינל
(ונ"ל דאפי גרפי דמני)
מא"מ ונ"ב פ"א וי"ל דהא
דתני ר' חייא: (נ) ד"ה ושמע מינה וכו' מן הלול ולחוץ הגה"ה ונ"ל דהלכה סגיט דול ל לטכני מנינל. ע"כ הגה"ה: ד"ה לימור מאיהי דקירא לתלו:

מוסף רש"י

ספיקו טמא. מספק טמא טומאה ולאית (נדה יז:). שחזקתו מן המקור. שחזקתו מן המקור. במקור מחזקינן ליה ולא אמרינן מעלייה אתא ודמים דעלייה טהורין, דמפרוזדור לא אתי דס, אלא דמי חדר ודמי עלייה פעמים שהן נכנסין לפרוזדור (שם).

מוסף תוספות

י. א. האחד בראש השביל לצד מזרח והשני בראש יצו מורון והשני בראש השביל בצד מערב. לקנ״ל, ב. [ו]מעלייה בא בשינוי מועט יותר ממן החדר. מוס׳ נדה יו: ג. כדאמר לעיל ש״מ מדר״ח אולי׳ בתר רובא ואקשי׳ רבא הוא דאמר רוב ומצוי ליכא מ״ד ואמרי׳ הדר ביה רבא מההוא. לשנ״6.

רבינו גרשום

הכא במאי עסקינן דיחלוקו כגון דהוו הנהו שובכין במאך אחר וווח שובכן במאה אמה ואותן ק' אמה הן שביל שבין ב' כרמים ונמצא באמצע הדרך שבין הללו שובכין דהשתא ליכא למיחש לרובא דעלמא וכיון . רמדדה הוא ודאי מהנך דמדדה הוא ודאי מהוך שובכין נפל דאי מעלמא לא מצי אתי דקי"ל כל המדדה והדר חזי לקיניה מדדה ואי לא לא מדדי והאי הואיל דהוי שביל של כרמים מפסיק ומחיצות של שביל מפסקי לא הוי חזי לקיניה ולא מצי אתי מעלמא משום יחלוקו דמהנהו שובכין נפלי: אמר אביי אף אנן נמי תנינא. דרוב וקרוב אזלי בתר רוב דתנן דם אל? בונו דובן דובן ד הנמצא בפרוזדור ספיקו טמא שחזקתו מן המקור בא שממנו רוב הדמים באין והמקור הוא פנימי מכולז והחדר סמוד למקור יהפרוזדור הוא החיצווי

. ודם הבא מן החדר טמא דמן המקור בא ומן העליה טהור מן הפרוזדור ספיקו טמא שחזקתו מן המקור בא ואע"ג דאיכא עלייה דדמה טהורה דמקרבא לגבי פרוזדור ממקור אזלינן בתר רוב דרוב דמים מן המקור באין: אמר האפל גד אליה ליידור מה מנות שה אל ביצר להבי פורוחו ממקוח אולים בות דוב דמים כן המקוח באין אמה רבא. מהא לא תסייע רדוב ומצוי שאני דרם המקור רוב הוא לכולהו ומצוי בו דם תדיר דתני די חייא דם הנמצא בפרוודור חייבין עליו חטאת על ביאת מקדש אם נכנסה במקדש ואם נגעה בתרומה שורפין עליו את התרומה דלא אמרי הכא כבשאר ספק טומאר' אם נגעו בתרומ' דתולין לא אוכלין ולא שורפין אבל הכא ודאי שורפין דספיקו ודאי טמא